

Downloaded via the EU tax law app / web

Za?asna izdaja

SODBA SODIŠ?A (sedmi senat)

z dne 30. januarja 2020(*)

„Predhodno odlo?anje – Prosti pretok kapitala in svoboda pla?il – Omejitve – Obdav?enje dividend, ki se izpla?ajo kolektivnim naložbenim podjetjem za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) – Vra?ilo odtegnjenega davka na dividende – Pogoji – Objektivna merila za razlikovanje – Merila, ki so po naravi ali de facto ugodnejša za dav?ne zavezance rezidente“

V zadevi C?156/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodiš?e Nizozemske) z odlo?bo z dne 3. marca 2017, ki je na Sodiš?e prispela 27. marca 2017, v postopku

Köln?Aktienfonds Deka

proti

Staatssecretaris van Financiën,

ob udeležbi

Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,

Loyens en Loeff NV,

SODIŠ?E (sedmi senat),

v sestavi P. G. Xuereb (poro?evalec), predsednik senata, T. von Danwitz in C. Vajda, sodnika,
generalni pravobranilec: G. Pitruzzella,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. maja 2019,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za Köln?Aktienfonds Deka R. van der Jagt, partner,
- za Nederlandse Orde van Belastingadviseurs F. R. Herreveld in J. J. A. M. Korving, agenta,
- za Loyens en Loeff NV A. C. Breuer, advocaat, in S. Daniëls, dav?ni svetovalec,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman in J. Langer, agenta,
- za nemško vlado sprva T. Henze, J. Möller in R. Kanitz, nato J. Möller in R. Kanitz, agenti,

– za Evropsko komisijo W. Roels in N. Gossement, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. septembra 2019
izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 63 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Köln-Aktienfonds Deka (v nadaljevanju: KA Deka) in Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, Nizozemska) glede vračila davka na dividende, ki ga je KA Deka odtegnil od dividend delnic nizozemskih družb, ki so bile izplačane za davna obdobja od 2002/2003 do 2007/2008.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Cilj Direktive Sveta 85/611/EGS z dne 20. decembra 1985 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 139) je bil v skladu z njeno četrti uvodno izjavo ta, da se določijo skupna pravila o dovoljenjih, nadzoru, obliki in dejavnosti kolektivnih naložbenih podjetij za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP), ustanovljenih v državah članicah, ter o podatkih, ki jih morajo ti KNPVP objavljati. Direktiva 85/611 je bila večkrat spremenjena, nato pa razveljavljena z uinkom na dan 1. julija 2011 z Direktivo 2009/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o kolektivnih naložbenih podjetjih za vlaganja v prenosljive vrednostne papirje (KNPVP) (UL 2009, L 302, str. 32), s katero je bila prenovljena.

Nizozemsko pravo

4 Namen nizozemske ureditve, ki se nanaša na kolektivne naložbene podjeme, ki imajo davni značaj (v nadaljevanju: KNP) je fizičnim osebam in zlasti malim varovalcem omogočiti kolektivna vlaganja v nekatere vrste premoženja. Cilj te ureditve je davno obravnavo posameznikov, ki vlagajo prek KNP, približati davni obravnavi posameznikov, ki vlagajo samostojno.

5 Za to so KNP obdavčeni z davkom od dohodkov pravnih oseb po nižnji davni stopnji. Prav tako so upravičeni do vračila davka na dividende, ki je bil odtegnjen od prejetih nizozemskih dividend. Tako člen 10(2) Wet op de dividendbelasting 1965 (zakon o davku na dividende iz leta 1965) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Družba, ki ima za plačilo davka od dohodka pravnih oseb status naložbenega podjetja, lahko inšpektorju predlaga, naj sprejme odločbo – zoper katero se lahko vložijo pritožbe – s katero ji odobri vračilo davka na dividende, ki je bil odtegnjen od dividend v koledarskem letu [...]“

6 KNP so upravičeni tudi do nadomestila iz naslova davnega odtegljaja, odmerjenega od prihodka od naložb v tujini.

7 Ob izplačilu dividend morajo KNP od teh dividend odtegniti nizozemski davek, ki ga plačajo prejemniki dividend.

8 Ureditve, ki velja za KNP, je določena zlasti v členu 28 Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (zakon o davku od dohodkov pravnih oseb iz leta 1969), ki določa pogoje, ki jih mora izpolnjevati naložbeni podjem, da se mu lahko prizna status KNP.

9 Eden od teh pogojev je obveznost naložbenega podjetja, da svojim delničarjem ali imetnikom deležev v določenem roku razdeli prejete donose. Tako člen 28(2)(b) zakona o davku od dohodkov pravnih oseb iz leta 1969 določa, da se del dobika, določen s splošno uredbo, delničarjem in imetnikom investicijskih kuponov izplača v osmih mesecih po izteku poslovnega leta ter da se dobiček, ki ga je treba izplačati, enakomerno porazdeli med delnice in investicijske kupone.

10 V zvezi s tem je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da se v skladu z Besluit beleggingsinstellingen (odlok o kolektivnih naložbenih podjetjih (Stb. 1970, št. 190), kakor je bil spremenjen z odlokom z dne 20. septembra 2007 (Stbl. 2007, št. 573) (v nadaljevanju: odlok o kolektivnih naložbenih podjetjih)) neodbitni zneski upoštevajo pri določitvi izplačljivega dobika naložbenega podjetja. Poleg tega lahko KNP, da zaokroži zneske, ki jih izplača, oblikuje rezervo za ponovno investiranje in likvidnostno rezervo.

11 Narava lastništva kapitala naložbenega podjetja je tudi eden od pogojev, od katerih je odvisno priznanje statusa KNP, saj se ureditev, ki velja za KNP, uporablja le za vlagatelje, ki jim je namenjena.

12 Pogoji v zvezi z delničarji so bili v letih od 2002 do 2006 določeni v členu 28(2), od (c) do (g), zakona o davku od dohodkov pravnih oseb iz leta 1969. Te določbe so razlikovale med naložbenimi podjetji, katerih delnice ali deleži so bili na voljo širši javnosti, in drugimi naložbenimi podjetji, za katere so veljali strožji pogoji. Razlikovanje med temi podjetji je temeljilo na tem, ali so njihove delnice ali investicijski kuponi uradno kotirali na amsterdamski borzi.

13 Naložbeni podjem, katerega delnice ali deleži so kotirali na amsterdamski borzi, je bil v bistvu izključen iz ureditve, ki se je uporabljala za KNP, če je bilo 45 % ali več njegovih delnic ali deležev v lasti subjekta, ki je zavezanec za plačilo davka od dobika – razen KNP, katerega delnice ali deleži so kotirali na amsterdamski borzi – ali v lasti subjekta, katerega dobiček je obdavčen z davkom od dobika, ki bremeni delničarje ali imetnike deležev. Naložbeni podjem prav tako ni bil upravičen do ureditve, ki je veljala za KNP, če je imela ena sama fizična oseba v njej delež, ki je bil enak ali višji od 25 %.

14 Za naložbeni podjem, katerega delnice ali deleži niso kotirali na amsterdamski borzi, so veljali strožji pogoji in je – da je bil upravičen do ureditve, ki je veljala za KNP – v bistvu najmanj 75 % njegovih delnic ali deležev moralo biti v lasti fizičnih oseb, subjektov, ki niso zavezanci za plačilo davka od dobika, kot so pokojninski skladi in dobrodelne organizacije, ali drugih KNP. Ureditve, ki velja za KNP, ni mogel uporabiti tisti naložbeni podjem, v katerem je imela ena ali več fizičnih oseb v lasti vsaj 5 % delnic ali deležev. Če je investicijski sklad imel dovoljenje v skladu z Wet houdende bepalingen inzake het toezicht op beleggingsinstellingen (zakon o nadzoru nad investicijskimi skladi) z dne 27. junija 1990 (Stb. 1990, št. 380), pa se je namesto navedene prepovedi uporabilo pravilo, v skladu s katerim nobena fizična oseba v takem podjetju ni smela imeti v lasti 25 % ali več delnic.

15 Po zakonodajnih spremembah – od 1. januarja 2007 – je za upravičenost do ureditve, ki velja za KNP, potrebno, da so delnice ali deleži naložbenega podjetja sprejeti v trgovanje na trgu finančnih instrumentov iz člena 1: 1 Wet houdende regels met betrekking tot de financiële markten en het toezicht daarop (zakon o finančnih trgih in njihovem nadzoru) z dne 28. septembra 2006 (Stb. 2006, št. 475) oziroma da ima sklad ali njegov upravljavec dovoljenje iz člena 2:65 tega

zakona oziroma mu tega dovoljenja na podlagi ?lena 2:6, odstavek 3, navedenega zakona ni treba pridobiti.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odlo?anje

16 KA Deko je investicijski sklad, ustanovljen po nemškem pravu (*Publikums?Sonderverm?gen*) s sede?em v Nem?iji. KA Deko je KNPVP v smislu direktiv 85/611 in 2009/65, je sklad odprtega tipa, ki kotira na borzi, nima pravne osebnosti in je v Nem?iji oproš?en pla?ila davka na dobi?ek. Opravlja nalo?be za posameznike. Njegove delnice kotirajo na nemški borzi, trgovanje z njimi pa poteka v sistemu, imenovanem „global stream system“.

17 KA Deko je v dav?nih obdobjih od 2002/2003 do 2007/2008 prejemal dividende, ki so jih izpla?ale dru?be s sede?em na Nizozemskem, katerih delnice je imel. Te dividende so bile v skladu s konvencijo o prepre?evanju dvojnega obdav?evanja na podro?ju davkov od dohodkov in premo?enja ter razli?nih drugih davkov in o ureditvi drugih vprašanj s podro?ja davkov, sklenjeno 16. junija 1959 med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nem?ijo (Trb. 1959, 85), kakor je bila spremenjena s tretjim dodatnim protokolom z dne 4. junija 2004 (Trb. 2004, 185) (v nadaljevanju: dav?na konvencija, sklenjena med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nem?ijo), obdav?ene z davkom v višini 15 %, ki je bil odtegnjen pri viru. KA Deko za razliko od investicijskih skladov s sede?em na Nizozemskem, ki izpolnjujejo zahteve za priznanje statusa KNP, ni bil upravi?en do vra?ila navedenega davka na podlagi ?lena 10(2) zakona o davku na dividende iz leta 1965.

18 Za KA Deko na Nizozemskem ni veljala obveznost odtegnitve davka na dividende, ki jih je sam razdelil.

19 Predložitveno sodiš?e navaja, da se v skladu s pravili nemškega dav?nega prava za posameznike, ki so vložili v vzajemni sklad, šteje, da so prejeli minimalni teoreti?ni znesek dividend. Zneski, ki so zaradi tega obdav?eni poleg dejansko izpla?anega zneska, se imenujejo „dobi?ek, ki se šteje za razdeljen“ (*ausschüttungsgleiche Erträge*). V letih, ki se obravnavajo v postopku v glavni stvari, so bili nemški posamezniki, ki so vlagali v take sklade, oproš?eni pla?ila davka za polovico njihove dav?ne osnove, kar je ustrezalo dejansko razdeljenemu dobi?ku, skupaj z morebitnim „dobi?kom, ki se šteje za razdeljen“.

20 Nemška zakonodaja je tem posameznikom do leta 2004 omogo?ala, da od nemškega davka, odmerjenega od polovice obdav?ljive dav?ne osnove, v celoti odbijejo znesek davka na dividende, ki ga je na Nizozemskem pla?al vzajemni sklad. Po spremembi nemške zakonodaje je bila ta možnost odbitka v letih od 2004 do 2008 omejena na polovico nizozemskega davka, odtegnjenega pri viru, tako da odbitka ni bilo ve? mogo?e uveljaviti, ?e se je vzajemni sklad odlo?il, da bo od dobi?ka odbil tuji, pri viru odtegnjeni davek.

21 KA Deko je od nizozemske dav?ne uprave zahteval vra?ilo davka na dividende, ki je bil odtegnjen od dividend, ki so jih nizozemske dru?be razdelile za dav?no obdobje od 2002/2003 do 2007/2008.

22 Ker je inspecteur van de Belastingdienst (dav?ni inšpektor) zahtevke KA Deko zavrnil, je ta pri rechtbank Zeeland?West?Brabant (sodiš?e v kraju Zeeland?West?Brabant, Nizozemska) vložil to?bo, s katero je predlagal, naj odlo?i o zakonitosti odlo?be dav?nega inšpektorja. Pred tem sodiš?em je trdil, da je primerljiv z investicijskim skladom s sede?em na Nizozemskem, ki ima status KNP iz ?lena 28 zakona o davku od dohodkov pravnih oseb iz leta 1969, in da ima zato na podlagi ?lena 56 ES (postal ?len 63 PDEU) pravico do vra?ila davka na dividende.

23 Ker se je Rechtbank Zeeland?West?Brabant (sodiš?e v kraju Zeeland?West?Brabant)

spraševalo, ali je bil KA Dekka glede na merila za primerjavo teh skladov, ki jih je določilo Hoge Raad der Nederlanden (nizozemsko vrhovno sodišče), objektivno primerljiv s KNP, in zaradi velikega števila zadev, v katerih bi se lahko postavila vprašanja, podobna tem iz postopka v glavni stvari, se je odločilo, da temu sodišču postavi pet vprašanj za predhodno odločanje.

24 Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) uvodoma ugotavlja, da bi bilo mogoče KA Dekka glede pravne oblike opredeliti kot KNP in je glede tega objektivno primerljiv s KNP s sedežem na Nizozemskem. To sodišče pojasnjuje, da bi bil KNP s sedežem na Nizozemskem upravičen do vračila davka na dividende, za katero je zaprosil KA Dekka, ta pa pravice do vračila davka na dividende nima niti na podlagi nizozemske zakonodaje niti na podlagi davčne konvencije, sklenjene med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nemčijo.

25 Ker je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) menilo, da glede odgovorov na vprašanja, ki jih je postavilo rechtbank Zeeland-West-Brabant (sodišče v kraju Zeeland-West-Brabant), ostajajo nekateri utemeljeni dvomi, je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je v nasprotju s členom 56 ES (postal člen 63 PDEU), da se investicijskemu skladu, ki nima sedeža na Nizozemskem, nizozemski davek od dividend, ki se mu je odtegnil od dividend, ki jih je prejel od družb s sedežem na Nizozemskem, ne povrne, ker ni dolžan odtegniti nizozemskega davka od dividend, medtem ko se kolektivnemu naložbenemu podjetju s sedežem na Nizozemskem, ki svoje kapitalske dobičke vsako leto izplača svojim delničarjem ali imetnikom deležev in je dolžan odtegniti nizozemski davek od dividend, davek od dividend povrne?

2. Ali je v nasprotju s členom 56 ES (postal člen 63 PDEU), da se investicijskemu skladu, ki nima sedeža na Nizozemskem, nizozemski davek od dividend, ki se mu je odtegnil od dividend, ki jih je prejel od družb s sedežem na Nizozemskem, ne povrne, ker verjetno ne izkaže, da njegovi delničarji ali imetniki deležev izpolnjujejo pogoje, ki jih določa nizozemska ureditev?

3. Ali je v nasprotju s členom 56 ES (postal člen 63 PDEU), da se investicijskemu skladu, ki nima sedeža na Nizozemskem, nizozemski davek od dividend, ki se mu je odtegnil od dividend, ki jih je prejel od družb s sedežem na Nizozemskem, ne povrne, ker svojih kapitalskih dobičkov vsako leto, najpozneje v osmih mesecih po izteku poslovnega leta, ne izplača v celoti svojim delničarjem ali imetnikom deležev, čeprav se njegovi kapitalski dobički, če niso bili izplačani, v državi njegovega sedeža na podlagi tamkajšnje veljavne zakonodaje (a) štejejo za izplačane in/ali (b) jih država sedeža vključi v davčne osnove delničarjev ali imetnikov deležev, kot da bi bil dobiček izplačan, medtem ko se kolektivnemu naložbenemu podjetju s sedežem na Nizozemskem, ki svoje kapitalske dobičke vsako leto v celoti izplača svojim delničarjem ali imetnikom deležev in je dolžan odtegniti nizozemski davek od dividend, davek od dividend povrne?“

Postopek pred Sodiščem

26 Predsednik Sodišča je s sklepom z dne 5. aprila 2017 za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe obravnavano zadevo združil z zadevo C-157/17.

27 Predložitveno sodišče je po razglasitvi sodbe z dne 21. junija 2018, Fidelity Funds in drugi (C-480/16, EU:C:2018:480), z dopisom z dne 3. decembra 2018 Sodišče obvestilo, da želi umakniti predlog za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-157/17 in prvo vprašanje v zadevi C-156/17, da pa vztraja pri drugem in tretjem vprašanju, ki sta bili postavljeni v zadevi C-156/17.

28 Predsednik sodišča je s sklepom z dne 4. decembra 2018 zadevo C-156/17 ločil od zadeve C-157/17, ta pa je bila 12. decembra 2018 izbrisana iz vpisnika Sodišča.

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

29 KA Dekka je po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca z vlogo, ki je bila v sodnem tajništvu Sodišča vložena 18. septembra 2019, predlagal, naj se na podlagi člena 83 Poslovnika Sodišča odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka.

30 V utemeljitev svojega predloga KA Dekka navaja, da je v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca nepravilnost v zvezi z razlago člena 7(e) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355). V nasprotju s tem, kar je generalni pravobranilec navedel v točkah od 79 do 81 sklepnih predlogov, naj člen 7(e) Direktive 95/46 ne bi imel neposrednega horizontalnega učinka, ki bi zasebnemu subjektu dovoljeval, da zahteva ali posreduje osebne podatke drugemu zasebnemu subjektu. Ta nepravilnost naj bi odločilno vplivala na odločitev Sodišča in naj bi zato upravičevala ponovno odprtje ustnega dela postopka.

31 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu s členom 252, drugi odstavek, PDEU dolžnost generalnega pravobranilca, da popolnoma nepristransko in neodvisno javno predstavi obrazložene sklepne predloge o zadevah, pri katerih se v skladu s Statutom Sodišča Evropske unije zahteva njegovo sodelovanje. Sodišča ne zavezujejo niti ti predlogi niti obrazložitev, ki generalnega pravobranilca pripelje do njih (sodba z dne 22. junija 2017, Federatie Nederlandse Vakvereniging in drugi, C-126/16, EU:C:2017:489, točka 31 in navedena sodna praksa).

32 V tem okviru je treba tudi opozoriti, da Statut Sodišča Evropske unije in Poslovnik Sodišča zadevnim strankam ali zainteresiranim subjektom iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije ne dajeta možnosti, da v odgovor na sklepne predloge generalnega pravobranilca predložijo stališča (sodba z dne 25. oktobra 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, točka 23 in navedena sodna praksa). Nestrinjanje take stranke ali takega zainteresiranega subjekta s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca, ne glede na vprašanja, ki jih ta preizkusi v njih, zato samo po sebi ne more biti razlog, ki bi upravičeval ponovno odprtje ustnega dela postopka (sodbi z dne 25. oktobra 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, točka 24, in z dne 29. novembra 2017, King, C-214/16, EU:C:2017:914, točka 27 in navedena sodna praksa).

33 Iz tega sledi, da si KA Dekka želi s predlogom za ponovno odprtje ustnega dela postopka zagotoviti možnost odgovora na ugotovitve generalnega pravobranilca v sklepnih predlogih v zvezi z razlago Direktive 95/46, zato tega predloga ni mogoče sprejeti.

34 Sodišče lahko na podlagi člena 83 svojega poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, če stranka po koncu ustnega dela postopka navede novo dejstvo, ki je odločilno za odločitev Sodišča, ali če je treba v zadevi odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali.

35 Sodišče pa v okviru te zadeve po opredelitvi generalnega pravobranilca meni, da ima na voljo vse potrebne elemente za odgovor na vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče.

36 Glede na zgoraj navedeno ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega dela postopka.

Vprašanja za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

- 37 Navesti je treba, da je iz predložitvene odločbe razvidno, da so dividende, ki jih družbe s sedežem na Nizozemskem izplačajo upravičencem s sedežem v tej državi članici, obdavčene z davkom na dividende. Kadar ima prejemnik dividend, kot v postopku v glavni stvari, sedež v drugi državi članici – v obravnavanem primeru v Nemčiji – se lahko te dividende na podlagi davčne konvencije, sklenjene med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nemčijo, na Nizozemskem obdavčijo po 15-odstotni stopnji.
- 38 Iz navedb v tej odločbi je tudi razvidno, da lahko le investicijski skladi – ki izpolnjujejo pogoje iz člena 28 zakona o davku od dohodkov pravnih oseb iz leta 1969 za priznanje statusa KNP – zaprosijo in prejmejo vračilo davka na dividende, ki so ga plačali.
- 39 Investicijskim skladom – vključno s skladi nerezidenti – ki ne dokažejo, da izpolnjujejo navedene pogoje, se tako vračilo ne odobri.
- 40 Zato dividende, izplačane skladom, ki imajo status KNP, niso obdavčene, dividende, izplačane drugim subjektom, vključno z investicijskimi skladi s sedežem v drugih državah članicah, pa so predmet take obdavčitve.
- 41 Iz tega izhaja, da je investicijski sklad, ki izpolnjuje pogoje, ki se nanašajo na KNP, glede prejetih dividend deležen ugodnejše davčne obravnave kot investicijski skladi – vključno z investicijskimi skladi nerezidenti – ki ne izpolnjujejo navedenih pogojev.
- 42 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je naloga vsake države članice, da ob upoštevanju prava Unije uredi svoj sistem obdavčevanja razdeljenega dobička ter v tem okviru opredeli davčno osnovo in davčno stopnjo, ki se uporabljata za delničarja, ki prejme dobiček (glej zlasti sodbe z dne 20. maja 2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, EU:C:2008:289, točka 30; z dne 20. oktobra 2011, Komisija/Nemčija, C-284/09, EU:C:2011:670, točka 45, in z dne 30. junija 2016, Riskin in Timmermans, C-176/15, EU:C:2016:488, točka 29).
- 43 Iz tega sledi, da lahko države članice za spodbujanje uporabe kolektivnih naložbenih podjetij določijo posebno ureditev obdavčenja, ki velja za te podjetje in za dividende, ki jih ti prejmejo, ter vsebinske in formalne pogoje, ki jih je treba izpolniti, da se taka ureditev lahko koristi (glej v tem smislu sodbi z dne 9. oktobra 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, točka 47, in z dne 24. oktobra 2018, Sauvage in Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, točka 34).
- 44 Poleg tega je sestavni del načela davčne avtonomije držav članic, da določijo dokaze, ki so potrebni, da se lahko ugotovi, da so pogoji, ki so določeni za upravičenost do take ureditve, izpolnjeni (glej v tem smislu sodbe z dne 30. junija 2011, Meilicke in drugi, C-262/09, EU:C:2011:438, točka 37; z dne 9. oktobra 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, točka 47, in z dne 24. oktobra 2018, Sauvage in Lejeune, C-602/17, EU:C:2018:856, točka 34).
- 45 Vendar morajo države članice svojo davčno avtonomijo izvrševati ob spoštovanju zahtev, ki izhajajo iz prava Unije, zlasti tistih, ki jih določajo določbe Pogodbe o prostem pretoku kapitala (sodba z dne 30. junija 2011, Meilicke in drugi, C-262/09, EU:C:2011:438, točka 38).
- 46 Zato uvedba posebne ureditve za kolektivne naložbene podjetje, zlasti narava pogojev, ki se zahtevajo za upravičenost do tega sistema, in dokazi, ki jih je treba za to predložiti, ne sme pomeniti omejitev prostega pretoka kapitala.

47 Na drugo in tretje postavljeno vprašanje je treba odgovoriti ob upoštevanju teh ugotovitev.

Drugo vprašanje

48 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 63 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vračilo davka na dividende, ki je bil odtegnjen od dividend, ki jih je prejel od subjektov s sedežem v tej državi članici, ker ni predložil dokaza, da njegovi delničarji ali imetniki deležev izpolnjujejo pogoje, ki jih določa ta ureditev.

49 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da ukrepi, ki so s členom 63(1) PDEU prepovedani, ker omejujejo pretok kapitala, obsegajo vse take ukrepe, ki bi lahko odvrnili nerezidente od naložb v državi članici ali bi lahko odvrnili rezidente te države članice od naložb v drugih državah (glej zlasti sodbi z dne 10. aprila 2014, *Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company*, C-190/12, EU:C:2014:249, točka 39, in z dne 22. novembra 2018, *Sofina in drugi*, C-575/17, EU:C:2018:943, točka 23 in navedena sodna praksa).

50 Zato je treba preveriti, prvič, ali lahko pogoji v zvezi z delničarji ali imetniki deležev investicijskega sklada – ki jih postavi država članica in s katerimi je pogojena možnost tega sklada, da zahteva vračilo davka na dividende, ki ga je plačal – investicijski sklad nerezident odvrta od vlaganj v tej državi članici. Drugič, preučiti je treba, ali dokazi, ki jih morajo za to predložiti investicijski skladi nerezidenti, te odvrta od vlaganj v navedeni državi članici.

51 Prvič, glede teh pogojev je iz predložitvene odločbe razvidno, da so v letih od 2002 do 2006 pogoji v zvezi z delničarji določali pragove udeležbe, ki jih imetniki delnic ali investicijskih kuponov sklada ne smejo prekoračiti, da bi ta sklad lahko imel status KNP. Ti pragi so se razlikovali glede na to, ali so delnice ali investicijski kuponi uradno kotirali na amsterdamski borzi.

52 Kadar so delnice ali investicijski kuponi uradno kotirali na amsterdamski borzi, se namreč za sklade, katerih 45 % ali več njihovih delnic ali deležev je bilo v lasti subjekta, ki je zavezanec za plačilo davka od dobička, ali v lasti subjekta, katerega dobiček je bil obdavčen z davkom od dobička, ki bremeni njegove delničarje ali imetnike deležev, in za sklade, v katerih je ena sama fizična oseba imela delež, ki je bil enak ali višji od 25 %, ni mogla uporabiti ureditev, ki je veljala za KNP. Če pa delnice ali investicijski kuponi sklada niso uradno kotirali na amsterdamski borzi, je moralo biti vsaj 75 % teh delnic in enot premoženja v lasti fizičnih oseb, subjektov, ki niso zavezanci za plačilo davka od dobička, kot so pokojninski skladi in dobrodelne organizacije, ali drugih KNP, ne da bi ena sama fizična oseba imela delež, ki bi bil enak ali višji od 5 %, oziroma če je subjekt pridobil dovoljenje v skladu z zakonom o nadzoru nad investicijskimi skladi, enak ali višji od 25 %.

53 Iz predložitvene odločbe je razvidno tudi, da morajo biti v skladu z nacionalno zakonodajo, ki velja od 1. januarja 2007, delnice ali deleži naložbenega podjetja, da bi bili upravičeni do ureditve, ki velja za KNP, sprejeti v trgovanje na trgu finančnih instrumentov iz zakona o finančnih trgih in njihovem nadzoru, oziroma mora imeti sklad ali njegov upravljavec dovoljenje oziroma mu ga na podlagi navedenega zakona ni treba pridobiti. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da odslej ni pomembno, ali delnice ali deleži v investicijskem skladu kotirajo na amsterdamski borzi.

54 Ugotoviti je treba, da nacionalna zakonodaja iz postopka v glavni stvari, ki se je uporabljala v obdobju od 2002 do 2006 – tako kot zakonodaja, ki se uporablja od 1. januarja 2007 – ni razlikovala med investicijskimi skladi rezidenti in investicijskimi skladi nerezidenti, tako da so pogoji, od katerih je bilo odvisno vračilo davka na dividende, za ti vrsti skladov veljali brez razlik.

55 Vendar lahko nacionalna zakonodaja, ki se brez razlikovanja uporablja za gospodarske subjekte rezidente in gospodarske subjekte nerezidente, pomeni omejitev prostega pretoka kapitala. Iz sodne prakse Sodišča namreč izhaja, da lahko celo razlikovanje, ki temelji na objektivnih merilih, *de facto* v slabši položaj postavlja omejene primere (glej v tem smislu sodbo z dne 5. februarja 2014, *Hervis Sport és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, točke od 37 do 39).

56 Tako je, če nacionalna zakonodaja, ki brez razlikovanja velja za gospodarske subjekte rezidente in nerezidente, davčno ugodnost pridržuje za položaje, v katerih gospodarski subjekt izpolnjuje pogoje ali obveznosti, ki so po svoji naravi ali *de facto* specifični za nacionalni trg, tako da lahko le gospodarski subjeki, ki so prisotni na nacionalnem trgu, izpolnjujejo te pogoje, gospodarski subjeki nerezidenti, ki so primerljivi, pa jih navadno ne izpolnjujejo (glej v tem smislu sodbi z dne 9. oktobra 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, točki 36 in 37, in z dne 8. junija 2017, *Van der Weegen* in drugi, C-580/15, EU:C:2017:429, točka 29).

57 Glede tega je v zvezi z nacionalno zakonodajo iz postopka v glavni stvari, ki se je uporabljala v obdobju od 2002 do 2006, iz navedb v predložitveni odločbi, kot so povzete v točki 52 te sodbe, razvidno, da so morali investicijski skladi, katerih delnice ali deleži niso kotirali na amsterdamski borzi, izpolnjevati strožje pogoje kot investicijski skladi, katerih delnice ali deleži so kotirali na tej borzi.

58 Zato mora predložitveno sodišče preveriti, ali so pogoj v zvezi z delničarji, ki je temeljil na kotaciji delnic ali deležev investicijskih skladov na amsterdamski borzi, zaradi njegove narave ali *de facto* lahko izpolnjevali predvsem investicijski skladi rezidenti, medtem ko investicijski skladi nerezidenti, katerih delnice in deleži niso kotirali na amsterdamski borzi, ampak na neki drugi borzi, tega pogoja navadno niso izpolnjevali.

59 V zvezi z nacionalno zakonodajo, ki se uporablja od 1. januarja 2007, je iz navedb v predložitveni odločbi, kot so povzete v točki 53 te sodbe, razvidno, da morajo biti delnice ali deleži naložbenega podjetja, da bi se zanje lahko uporabljala ureditev, ki velja za KNP, sprejeti v trgovanje na trgu finančnih instrumentov v skladu z zakonom o finančnih trgih in njihovem nadzoru. V skladu s to zakonodajo ta ureditev velja tudi za sklad ali njegovega upravljavca, ki ima dovoljenje oziroma mu ga na podlagi navedenega zakona ni treba imeti.

60 V zvezi s tem mora predložitveno sodišče preveriti, ali pogoji, ki jih določa zadnjenavedena zakonodaja, po svoji naravi ali *de facto* niso taki, da jih lahko izpolnjujejo predvsem investicijski skladi rezidenti, in od upravičenosti do te ureditve dejansko izključijo investicijske sklade nerezidente, ki podobne pogoje izpolnjujejo v državi članici, v kateri imajo sedež.

61 Drugič, v zvezi z dokazi, ki jih morajo predložiti investicijski skladi nerezidenti, da bi dokazali, da izpolnjujejo pogoje, na podlagi katerih bi lahko bili upravičeni do ureditve, ki velja za KNP, in da bi tako dosegli vračilo davka na dividende, ki so ga plačali, je treba opozoriti, da lahko davčni organi neke države članice od davčnega zavezanca zahtevajo dokaze, za katere menijo, da so nujni za presojo, ali so izpolnjeni pogoji za davčno ugodnost, določeno v obravnavani zakonodaji, in ali je zato treba navedeno davčno ugodnost priznati (sodba z dne 10. februarja 2011, *Haribo Lakritzen Hans Riegel in Österreichische Salinen*, C-436/08 in C-437/08, EU:C:2011:61, točka 95 in navedena sodna praksa). Vsebinsko, obliko in stopnjo natančnosti, v skladu s katerimi morajo biti informacije, ki jih davčni zavezanec predloži, da bi bil upravičen do davčne ugodnosti, določi država članica, ki daje tako davčno ugodnost, da bi lahko davek pravilno uporabila (glej v tem smislu sodbo z dne 9. oktobra 2014, *van Caster*, C-326/12, EU:C:2014:2269, točka 52).

62 Da dav?nemu zavezancu nerezidentu ne bi bila onemogo?ena ali ob?utno ote?ena pridobitev dav?ne ugodnosti, pa ni mogo?e zahtevati, naj predloži listine, ki so z vseh vidikov skladne z obliko in stopnjo natan?nosti dokazil, ki jih dolo?a nacionalna zakonodaja države ?lanice, ki daje to ugodnost, ?e sicer listine, ki jih je predložil ta dav?ni zavezanec, tej državi ?lanici omogo?ajo, da jasno in natan?no preveri, ali so izpolnjeni pogoji za pridobitev zadevne dav?ne ugodnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 2011, Meilicke in drugi, C?262/09, EU:C:2011:438, to?ka 46). Kot je generalni pravobranilec navedel v to?ki 72 sklepnih predlogov, za dav?ne zavezance nerezidente namre? ne morejo veljati pretirana upravna bremena, zaradi katerih dejansko ne bi mogli izkoristiti dav?ne ugodnosti.

63 V postopku v glavni stvari predložitveno sodiš?e navaja, da KA Deka zaradi izbranega sistema trgovanja z delnicami, ki naj mu ne bi omogo?al seznanitve z imetniki enot premoženja, ne more izpolniti pogojev v zvezi z delni?arji.

64 Zato nezmožnost predložitve dokaza o izpolnjevanju pogojev v zvezi z delni?arji o?itno ni ne v zapletenosti zahtevanih informacij, ne v zahtevanem dokaznem sredstvu, ne v pravni nezmožnosti zbiranja navedenih podatkov zaradi uporabe zakonodaje o varstvu podatkov, s katero se izvaja Direktiva 95/46, temve? izhaja iz izbire modela za trgovanje z enotami premoženja s strani zadevnega sklada.

65 V teh okoliš?inah pa neobstoj pretoka informacij, s katerim se soo?a subjekt, ni težava, ki bi jo morala reševati zadevna država ?lanica (glej sodbi z dne 10. februarja 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel in Österreichische Salinen, C?436/08 in C?437/08, EU:C:2011:61, to?ka 98, in z dne 30. junija 2011, Meilicke in drugi, C?262/09, EU:C:2011:438, to?ka 48).

66 Ker kaže, da so zahteve glede dokazov iz postopka v glavni stvari naložene tudi investicijskim skladom rezidentom, ki so izbrali podoben sistem trgovanja z enotami premoženja, kot ga uporablja KA Deka v postopku v glavni stvari, kar mora preveriti predložitveno sodiš?e, zavrnitev vra?ila davka na dividende investicijskemu skladu nerezidentu, ki je tak davek pla?al, vendar ni mogel z zadostno verjetnostjo dokazati, da te pogoje izpolnjuje, ne pomeni manj ugodne obravnave investicijskega sklada nerezidenta.

67 Zato je treba glede na vse zgoraj navedeno na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba ?len 63 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države ?lanice, ki dolo?a, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vra?ilo davka na dividende, ki je bil odtegnjen od dividend, ki jih je prejel od subjektov s sedežem v tej državi ?lanici, ker ni predložil dokaza, da njegovi delni?arji ali imetniki deležev izpolnjujejo pogoje, ki jih dolo?a ta ureditev, ?e ti pogoji investicijskih skladov nerezidentov *de facto* ne postavljajo v slabši položaj in ?e dav?ni organi zahtevajo, da dokaz o izpolnjevanju navedenih pogojev predložijo tudi investicijski skladi rezidenti, kar mora preveriti predložitveno sodiš?e.

Tretje vprašanje

68 Predložitveno sodiš?e s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba ?len 63 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države ?lanice, ki dolo?a, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vra?ilo davka na dividende, ki ga je moral pla?ati v tej državi ?lanici, ker ne izpolnjuje pogojev za to vra?ilo, in sicer, ker svojih prihodkov od naložb vsako leto v osmih mesecih po izteku poslovnega leta ne razdeli v celoti svojim delni?arjem ali imetnikom deležev, ?eprav se njegovi prihodki od naložb, ?e niso bili razdeljeni, v državi ?lanici njegovega sedeža na podlagi tamkajšnje veljavne zakonodaje štejejo za razdeljene ali so vklju?eni v davek, ki ga ta država ?lanica obra?una delni?arjem ali imetnikom deležev, kot da bi bil ta dobi?ek razdeljen.

69 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, je pogoj za vračilo davka na dividende, ki se nanaša na nadaljnjo razdelitev dobička sklada, oblikovan na splošno in ne razlikuje med investicijskimi skladi rezidenti in investicijskimi skladi nerezidenti. Tako investicijski skladi rezidenti kot investicijski skladi nerezidenti morajo namreč ta pogoj izpolnjevati, da bi bili upravičeni do vračila plačane davka na dividende.

70 Vendar je treba ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah 55 in 56 te sodbe, preveriti, ali tak pogoj, čeprav se uporablja brez razlikovanja, dejansko ne postavlja v slabši položaj investicijskih skladov nerezidentov.

71 Kot je bilo opozorjeno v točki 43 te sodbe, se lahko vsaka država članica, kadar ni harmonizacije na ravni Evropske unije, odloči, ali bo za spodbujanje uporabe kolektivnih naložbenih podjetij določila posebno ureditev obdavčenja, ki se uporablja za te podjeme in za dividende, ki jih ti prejmejo, ter določi vsebinske in formalne pogoje, ki jih je treba izpolnjevati za upravičenost do take ureditve. Zato so pogoji za tako ureditev nujno lastni vsaki državi članici posebej in se medsebojno razlikujejo.

72 Poleg tega prostega pretoka kapitala ni mogoče razumeti tako, da je država članica svoja davčna pravila zavezana prilagajati pravilom druge države članice, da bi se v vseh položajih zagotovila obdavčitev, ki odpravlja vsakršno neenakost nacionalnih davčnih ureditev, ker lahko odločitev davčnega zavezanca, ki jih ta sprejme v zvezi z naložbo v tujini, zanj glede na posamezen primer pomenijo večjo ali manjšo prednost ali slabost (sodba z dne 7. novembra 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, točka 80 in navedena sodna praksa).

73 Vendar bi pogojevanje možnosti vračila pri viru odtegnjenega davka s strogim spoštovanjem pogojev, ki jih določa nacionalna zakonodaja, brez upoštevanja zakonskih pogojev, ki veljajo za investicijske sklade nerezidente v državi, v kateri imajo sedež, pomenilo, da bi bila možnost ugodnejše obravnave dividend pridržana le za investicijske sklade rezidente. Investicijski skladi rezidenti bi namreč na splošno lahko izpolnjevali vse pogoje, določene z zakonodajo države, v kateri imajo sedež, medtem ko bi investicijski skladi nerezidenti na splošno lahko izpolnjevali le pogoje, ki jih je določila država članica, v kateri imajo ti sedež, kar mora sicer preveriti predložitveno sodišče.

74 V teh okoliščinah ni mogoče izključiti, da je investicijski sklad nerezident, ki zaradi pravnega okvira, veljavnega v državi, v kateri ima sedež, ne izpolnjuje vseh pogojev, ki jih je določila država članica, ki nudi zadevno davčno ugodnost, vseeno v položaju, ki je v bistvenem primerljiv s položajem investicijskega sklada rezidenta, ki izpolnjuje take pogoje.

75 Da pogoji – ki jih določa zakonodaja države članice in ki se neselektivno uporabljajo za investicijske sklade rezidente in nerezidente – dejansko ne bi v slabši položaj postavljali investicijskih skladov nerezidentov, morajo zadnjenavedeni imeti možnost dokazati, da so zlasti zaradi veljavnega pravnega okvira v državi, v kateri imajo sedež, v primerljivem položaju kot investicijski skladi rezidenti, ki izpolnjujejo te pogoje.

76 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je treba primerljivost čezmejnega položaja z notranjim položajem preučiti ob upoštevanju cilja zadevnih nacionalnih določb ter njihovega predmeta in vsebine (glej zlasti sodbo z dne 2. junija 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, točka 48 in navedena sodna praksa).

77 V zvezi s tem je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da je pogoj v zvezi z nadaljnjo razdelitvijo dobička povezan s ciljem ureditve, ki velja za KNP, in sicer, da je donos naložb, ki jih posameznik opravi prek naložbenega podjetja, enak donosu naložb, ki jih opravi samostojno. V

zvezi s tem je iz tega spisa razvidno tudi, da je nacionalni zakonodajalec presodil, da je bistveno, da naložbeni podjemi dobižke od naložb čim hitreje prenesejo varčevalcem, katerih sredstva so vložili.

78 Glede povezave med obveznostjo nadaljnje razdelitve dobižka in obdavčitvijo na ravni vlagateljev je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno tudi, da je obveznost nadaljnje razdelitve sprožila odmero davka od dohodka. Vendar se tožeča stranka v postopku v glavni stvari, intervenientki v postopku v glavni stvari in Evropska komisija zaradi uvedbe – leta 2001 – obdavčitve pavšalnega letnega donosa, izražunanega za posameznike ne glede na njihov dejanski donos, ki so ga imeli na podlagi svojih delnic in drugih naložb, sprašujejo o nujnosti nadaljnje razdelitve dobižka sklada za doseg cilja nevtralnosti obdavčitve med neposrednimi naložbami in naložbami, opravljenimi prek investicijskega sklada.

79 V obravnavanem primeru mora predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za razlago nacionalnega prava, ob upoštevanju vseh elementov davčne zakonodaje iz postopka v glavni stvari in celotne nacionalne davčne ureditve določiti glavni cilj zahteve po nadaljnji razdelitvi dobižka.

80 Če je zastavljeni cilj vlagateljem, ki so uporabili storitve investicijskega sklada, čim hitreje posredovati dobižek, ki so ga ustvarili, potem investicijski sklad nerezident, ki ne razdeli donosov iz svojih naložb, čeprav se štejejo za razdeljene, ni v položaju, ki je objektivno primerljiv s položajem investicijskega sklada rezidenta, ki svoje donose razdeli v skladu s pogoji, ki jih določa nacionalna zakonodaja.

81 Če pa je zastavljeni cilj predvsem v obdavčitvi dobižka na ravni delničarjev investicijskega sklada, je treba šteti, da sta investicijski sklad rezident, ki svoj dobižek dejansko razdeli, in investicijski sklad nerezident, katerega dobižek se ne razdeli, vendar se šteje za razdeljenega in se kot tak tudi obdavči na ravni delničarjev navedenega sklada, v objektivno primerljivem položaju. V obeh primerih se namreč raven obdavčitve prenese od investicijskega sklada na delničarja.

82 V tem zadnjem primeru bi zavrnitev države članice, da investicijskemu skladu nerezidentu odobri vračilo davka na dividende, ki ga je plačal v tej državi članici, ker svojih kapitalskih dobižkov vsako leto v osmih mesecih po izteku poslovnega leta ne razdeli v celoti svojim delničarjem ali imetnikom deležev, čeprav se prihodki od naložb tega sklada, ki niso bili razdeljeni, v državi članici njegovega sedeža na podlagi tamkajšnje veljavne zakonodaje štejejo za razdeljene ali so vključeni v davek, ki ga ta država članica obračuna delničarjem ali imetnikom deležev navedenega sklada, kot da bi bil ta dobižek razdeljen, pomenila omejitev prostega pretoka kapitala.

83 Taka omejitev pa je dopustna zgolj, če je upravičena z nujnimi razlogi v splošnem interesu, če je primerna za zagotovitev uresnitve cilja, ki mu sledi, in ne presega tega, kar je potrebno za njegovo uresnitev (sodba z dne 24. novembra 2016, SECIL, C-464/14, EU:C:2016:896, točka 56).

84 Vendar je treba opozoriti, da nizozemska vlada v postopku v glavni stvari ni navedla takih razlogov v zvezi s pogojem, ki se nanaša na nadaljnjo razdelitev dobižka zadevnega investicijskega sklada.

85 V teh okoliščinah je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 63 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vračilo davka na dividende, ki ga je moral plačati v tej državi članici, ker ne izpolnjuje pogojev za to vračilo, in sicer, ker svojih prihodkov od naložb vsako leto v osmih mesecih po izteku poslovnega leta ne razdeli v celoti svojim delničarjem ali imetnikom deležev, če se njegovi prihodki od naložb, ki niso bili razdeljeni, v državi članici njegovega sedeža štejejo za razdeljene

ali so vključeni v davek, ki ga ta država članica obračuna delničarjem ali imetnikom deležev, kot da je bil ta dobiček razdeljen, in če je glede na cilj, na katerem temeljijo ti pogoji, tak sklad v položaju, ki je objektivno primerljiv s položajem sklada rezidenta, ki je upravičen do vračila tega davka, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

86 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališča Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

1. Člen 63 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, ki določa, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vračilo davka na dividende, ki je bil odtegnjen od dividend, ki jih je prejel od subjektov s sedežem v tej državi članici, ker ni predložil dokaza, da njegovi delničarji ali imetniki deležev izpolnjujejo pogoje, ki jih določa ta ureditev, če ti pogoji investicijskih skladov nerezidentov *de facto* ne postavljajo v slabši položaj in če davčni organi zahtevajo, da dokaz o izpolnjevanju navedenih pogojev predložijo tudi investicijski skladi rezidenti, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

2. Člen 63 PDEU je treba razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki določa, da se investicijskemu skladu nerezidentu ne odobri vračilo davka na dividende, ki ga je moral plačati v tej državi članici, ker ne izpolnjuje zakonskih pogojev za to vračilo, in sicer, ker svojih prihodkov od naložb vsako leto v osmih mesecih po izteku poslovnega leta ne razdeli v celoti svojim delničarjem ali imetnikom deležev, če se njegovi prihodki od naložb, ki niso bili razdeljeni, v državi članici njegovega sedeža štejejo za razdeljene ali so vključeni v davek, ki ga ta država članica obračuna delničarjem ali imetnikom deležev, kot da je bil ta dobiček razdeljen in, če je glede na cilj, na katerem temeljijo ti pogoji, tak sklad v položaju, ki je objektivno primerljiv s položajem sklada rezidenta, ki je upravičen do vračila tega davka, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi

* Jezik postopka: nizozemščina.